

Landolás

(...) A csarnokban úgy tűnt, mindenkit vár valaki: barátok, szállodai transzfer, de legalábbis egy képviselő az utazási irodájától, aki a buszhoz vezet.

Pontosan tudtam, hogy nekem nem ugrik majd a nyakamba senki, egy egészen rövidke pillanatig mégis elveszettnek éreztem magam. Megpróbáltam legalább úgy tenni, mintha iszonyúan erős és magabiztos lennék, egy rutinos egyedül-utazó: felszegtem a fejem, és a gurulós bőröndömet elszántan magam után vonszolva átverekedtem magam egy lármás turistacsoporton, hogy odakint taxit keressek.

Nem volt nehéz dolgom, a taxisok sorban álltak az épület előtt. Az elsőhöz épp odalépett egy hátizsákot cipelő srác, így a következőt választottam, egy öreg, fekete mercit. A sofőr betette a bőröndömet a csomagtartóba, közben elmagyaráztam a Narancs villa pontos helyét, és már indultunk is. Előre ültem, mert hátul még a városban is rosszul vagyok, nemhogy a görög utakon.

Útközben azon kaptam magam, hogy rámosolygok minden házra, minden sziklára, minden kanyarra – amiből jócskán akadt a szigeten – valószínűleg egész idő alatt bambán vigyorogva ültem az anyósülésen.

A leanderek mellett álltunk meg, a sofőr kedvesen kellemes nyaralást kívánt, én pedig udvariasan megköszöntem – nem mondtam el neki, hogy hosszabb időre érkeztem, és nem nyaralni, bár akár egy kis munkával megfűszerezett hosszú vakációnak is nevezhetném jövetelem célját.

Mielőtt beléptem a kovácsoltvas kapun, megálltam egy pillanatra, mélyet szívtam az immár kerozinmentes, leanderek illatától édes levegőből, nyugtáztam, hogy a kabócák még mindig énekelnek, az ég meg a tenger csoda-kék, a nap pedig ragyog – és megérkeztem. Nem kellett napok az átálláshoz, csak a jól ismert és szeretett színek és illatok, és máris igazán itt voltam.

Nagy levegőt vettem, a kezemet a kilincstre tettem és lenyomtam. A kapu azonban meg sem moccant. Talán beszorulhatott. A bal oldali kőoszlop tetejéről egy narancssárga macska bámult gúnyosan, Kira kerámia állatfigura-gyűjteményének becses darabja.

Erősebben nekifeküdtem, de semmi.

Hehe – vigyorgott a macska –, hát nem látod, hogy be van zárva?

Azért még rángattam egy darabig, pedig már biztos voltam benne, hogy Kira a nagy rohanásban kulcsra zárta.

Hogy fogok így bejutni?

Körbejártam a portát, legalábbis azt a részét, amihez a parkoló és a bejárat felől hozzá lehetett férni. A magas, kovácsoltvas kerítés tetején hegyes kis nyilak meredeztek, ráadásul olyan mintájú volt, hogy a lábamat sehol sem tudtam megvetni. Rágondolni is rossz volt, mi van, ha megcsúszom. Nem örültem volna, ha helikopterrel szállítanak kórházba a szigetről, fenekemben egy kicsi, hegyes nyílal.

Pedig muszáj lesz bemásznom valahogy...

A betonalapzat mellé támasztottam a bőröndömet, hátha arról fel tudok kapaszkodni, de kevésnek bizonyult.

Kalimera! – Majdnem lepotyogtam ijedtemben, amikor a hátam mögött megszólalt a rekedt hang.

– Jó napot!

A magas, hórihorgas fickó összehúzott szemmel méregetett. Szalmakalapot viselt, és ha valakinek az orra méretéből meg lehet mondani, hogy szereti mindenbe beleütni, akkor előre megjósoltam volna.

– Ide jött nyaralni, és nem várja senki? – érdeklődött. – Talán hívja fel őket! – Angolul beszélt és turistának tűnt, de az is lehet, hogy egy környékbeli apartmantulajdonos volt.

– Nem erről van szó. – Haboztam, hogy elmondjam-e. – Tudja, nincs odabent senki.

– Be akar jutni egy üresen álló villába? – háborodott fel a sasorrú.

– A villa a barátnőmé, aki valószínűleg véletlenül bezárta és elvitte a kulcsot. De nem akar inkább segíteni?

– Segítsek magának bejutni? – kérdezte elképedve. – Honnan tudjam, hogy nem akarja-e kirabolni?

Tessék, kifogtam a görög szigetek egyetlen paranoiását.

– Gondolja, hogy bőrönddel érkeztem rabolni? És mégis, mit lehetne elvinni egy apartmanházból?

– Ha üres, bele is lehet pakolni abba a bőröndbe – mutatott rá. – Mondjuk... – morfondírozott egy rövid ideig – mondjuk a vízfóralókat.

A vízforralókat? – nem tudtam megállni, hogy hangosan fel ne nevessek.

– Ilyesmi minden szobában van, nem? – folytatta rekedt hangján.

Az tuti, hogy nem kerek a fickó, de ha már itt van, hasznomra lehet.

– Tudja mit? Megmutatom magának a bőröndöm tartalmát, utána pedig legyen szíves, tartson nekem bakot! – Felvettem a hátamra a kis hátizsákomat.

Annyira meglepődött, hogy belement.

Két percen belül bent voltam a kertben. A lugasba mentem és előkotortam a szőlőlevelek alól a bádogdobozt.

A nyári konyhában lévő kulcsoszszekrényekéből leakasztottam a másik kapukulcsot, és visszamentem, hogy kinyissam a zárat.

Kedvesen a hórihorgásra mosolyogtam, megköszöntem a segítségét, és mielőtt bármit válaszolhatott volna, berántottam a bőröndömet a kertbe és bevágtam magam mögött a kaput.

Huh, ez sikerült!

A lugasban letettem a táskámat a hosszú, fából ácsolt asztalra, a bőröndömet az egyik padnak támasztottam, és leültem.

Barátnóm az utazásai során összegyűjtött ezt-azt, így a villa kissé eklektikus, de igazán mesebeli lett. A kertben az igaziakkal jól megférve kerámiamacskák lustálkodtak. Még véletlenül sem lehetett őket összekeverni a valódiakkal, mert mindenféle mesebeli színben tündököltek, mintha egy rajzfilmből léptek volna elő.

A vízcsap mellett dagadt, jadezöld cirmos heverészett, egy türkizsínű a bougainvillea alá gömbölyödött, egy éjkék példány, denevérszerű szárnyakkal a hátán az ajtó felett őrködött, akár egy vízköpő. A narancssárga pedig, akivel már találkoztam, a kaput vigyázta.

A lugas felőli falat Kira telerakta tarka figurákkal, lámpákkal, virágtartókkal, citromos kaspókkal – talán Szicíliából? – és a macskákhoz hasonlóan mindenféle színben pompázó gekkókkal. Krétán ismerkedett meg egy keramikus házaspárral, akiktől rengeteg mindent vásárolt, amikor csak ott járt, azt hiszem még postán is rendelt tőlük ezt-azt.

Szerelmem, Kefalónia

(...)

- Három évvel ezelőtt, a felújítások során Kira egy lapos pléhdobozt talált a kövek között egy kis fülkébe falazva. „Fabrique de Chocolat – Ph. Suchard, Suisse” hirdette a felirat, rajta egy kötényes-főkötős hölgyemény szórta a csokipasztilláit a levegőbe - ránézésre valamikor a múlt század elején hódolhatott a csokoládé gyönyöreinek.

A csokisdobozban egy fénykép lapult, meg egy tintával írott kis papírcetli, rövidke görög szöveggel, nevek vagy aláírás nélkül.

A fotó régi, de meglepően jó minőségű volt – hiszen láttad, még a másolat is éles és élvezhető: egy fiatal pár a gyermekükkel, egy hosszú, fehér ruhás, egy év körüli, pufók arcú kislánnyal. Sejteni lehetett, hogy valahol a hegyek között készült a kép, még egy kis kunyhó is észrevehető a család háta mögött.

- Igen, egy kis kőkunyhó – mondta Jan, miközben ő is a tejhabot eszegette.

- Kira másolatot készített a fotóról és a versikéről, majd az eredetivel Elenihez ment.

Ha valaki, akkor Eleni mindenkit ismer a környéken...

Így is volt: Eleni tudta, hogy egy Joanidis nevű család volt a tulajdonosa az egykor a villa helyén álló háznak, a leszármazottaik pedig Argostoliban laknak. Sikerült megtalálnia őket és bejelentkezni hozzájuk egy látogatásra Kirával meg a fényképpel együtt.

A család egy tavernát üzemeltet a fővárosban, így délelőttre beszéltek meg a találkozót, mert olyankor nemigen vannak vendégek.

Amikor beléptek az étterembe, mindenki a konyhában szorgoskodott, csak a nagybajszú nagypapa üldögélt az egyik sarokban, hogy szóljon, ha jönne valaki.

Az öreg üdvözölte Elenit és Kirát, leültette őket, közben Kira elővette a képet. Kirié Joanidis egyetlen pillantást vetett rá és a fehér ruhás kislányra mutatott, majd saját magára. Annyira nevettek, hogy csak úgy rezgett a nagypapa nagy bajsza, azután könnyes szemmel ismételte: mama, papa...

Kostas Joanidis nyolcvannégy éves volt.

A fotó nyolcvanhárom évvel azelőtt készült róla és a szüleiről a hegyekben, a pásztorkunyhójuk előtt.

Akkoriban a pásztorok többsége még írni sem tudott, de Leonidas Joanidis más volt: ő gyakran könyvekkel ütötte el az időt odafönt meg verseket fabrikált. Megőriztek még néhányat egy régi kalendárium üres lapjaira írva, ezeket Kostas egyik unokája felolvasta ebéd közben, amin már részt vett a családja is teljes létszámban.

A kis papírdarabra írt sorokat egyikük sem ismerte, dédnagypapa máshová nem jegyezte fel, így most az is belekerült a gyűjteménybe.

Valószínűleg az építkezéskor tehette oda a dobozt, egyszerűen hagyni akart valamit az utókor számára. Még az is kiderült, hogy a csokoládét a Svájcba emigrált nagybátyjuktól kaphatták.

Kira egy üveglap mögé tette a másolatot és felakasztotta itt az apartmanjában, azt mondta mind a képtől, mind a versikétől jókedve támad az embernek, ha ránéz.

- Ez így is van – mondta Jan. - A versikét le tudod fordítani nekem?

- Tudom kívülről, mert Kira „műfordította” nekem magyarra. Még rímel is. Elmondom angolul, de rímeiket ne várj!

*„Hegyeid ölelnék,
öbleid ringatnak,
szerelmem, hazám:
Kefallinia, szép leány.”*

(...)

Rendhagyó módon a többi részlet szóljon a sziget szépségéről: (a szerző saját fotóival)

„A helyiek azt mondják, egy Melisanthe nevű pásztorlányról nevezték el, aki az elveszett bárányát keresve beleesett a tóba és megfulladt. Egy másik mítosz szerint egy Melissani nevű nimfa után kapta a nevét, aki szerelmi bánatában a tóba ölte magát.

Akár így, akár úgy történt, sokkal kellemesebb a halott csajszi helyett a szépségére koncentrálni, ez pedig a kristálytiszta víz tündöklése: a nap állásától függően elmondhatatlan színekben pompázik a türkiztől a smaragdon át a kobaltekéig. Több olyan képet is készítettem, amin úgy tűnik, mintha a semmiben lebegnének a csónakok.”

„Mindig megrészegek a vásárok ezerféle illatától, itt ezen a mediterrán piacon Argostoliban pedig különösen elvarázsolt a színek és szagok kavalkádja.

Hegyekben álltak a csíkos, zöldhéjú és sárga dinnyék; piramisokba pakolva a rengeteg paradicsom, paprika, uborka, cukkini és brokkoli; hatalmas rekeszekben illatozott az őszibarack, körte, szilva, cseresznye; a pavilonok tetejéről banánfürtöket és mandulával teli kis zsákokat lógattak le. A citrom és narancs friss, zöld leveleivel együtt leszedve kellett magát, és felsorolni is nehéz lenne mi minden sorakozott még a polcokon és ládáknak, kiváltképp, hogy nem is ismertem fel mindent...”

„– Lixouriban éltünk mindketten. Talán olvasták, hogy ez volt a leginkább érintett város a földrengésben. Mindenünk odalett néhány perc alatt. Több rengés is volt azon az augusztuson, de valahogy mindannyian azt gondoltuk nem lesz már erősebb és megússzuk. Az itteniek hozzászótkak a kisebb rengésekhez. De augusztus 12-én, pont délben, amikor a legtöbben otthon főztek vagy ebédeltek, majdnem egy percig rengett a föld, olyan pusztító erővel, hogy szinte az összes épület összedőlt. Az én édesanyám szerencsére nem főzött aznap, és nem volt otthon egyikünk sem, a házuk így nélkülünk vált rommá.

A családom úgy döntött, a szigeten marad, de nagyon sokan elmentek innen. Aki látta a pusztítást, az megértette, hogy féltek maradni és inkább máshol kezdtek új életet. Csomagolniuk sem kellett, hiszen nem nagyon volt mit... Tízezrek hajóztak el néhány nap alatt.”

„Korábban érkeztem, elhatároztam, hogy én ijesztem meg Davidet. Remek kis parkolóhelyet találtam jó kétszáz méterre, tökéletes takarásban, néhány alacsony fenyő között – biztos voltam benne, hogy nem szúrja ki a kocsimat.

A kitartóbb kabócák hangjától eltekintve hatalmas csend honolt a környéken. Egy ideig a bódé mögött ácsorogtam a bejáratnál, azzal a szándékkal, hogy előugrok, amikor épp befele lopakodik majd szépen óvatosan... Meg aztán hiába nem volt félelmetes a kiürített temető, valahogy nem fűlött hozzá a fogam, hogy beljebb menjek. A lámpák fénye a kerítésig ért, a temető többi részét csak a hold fénye világította meg.

Sajnos nincs telihold – állapítottam meg magamban – pedig Dave igazán boldog lenne. Talán még néhány vérfarkast vagy vámpírt is előcsalogatna, kizárólag a romantika kedvéért. Bagolyhuhogást hallottam a hátam mögöl. Aha, biztosan így próbál megijeszteni! Hé, tudom, hogy te vagy! – mondtam fennhangon, de a válasz csak szárnyzuhogás volt: a mögöttem álló fáról felrepült a tettes.

Úgy egy negyedóra telhetett el, és az égvilágon semmi nem történt. David nem rontott rám farkasember jelmezben, és fehér lepedőbe öltözve sem ugrált a sírokon. Kezdtem elunni magam, úgyhogy mégis bebotorkáltam a sírok közé. Bújjak el valamelyikben?”

„Nagyon korán értünk Samiba: az öbölbe ugyan már megérkezett az első komp, ám a kishajók, jachtok és vitorlások még a kikötőben ringatóztak, gazdáik valahol a behajtott spaletták mögött aludták az igazak álmát.

A kikötőben a fehér házak előtt kávézók sorakoztak, az árnyékolók alatt hatalmas, hívogató, párnás fotelekkel.

Letelepedtünk hát, és komótosan megreggeliztünk. Kapucsínót és omlettet rendeltünk, utána pedig befaltuk a csokis muffint, amit az egyik kisboltban vettünk – és lekésett napfelkelte ide vagy oda, máris sokkal szebbnek tűnt a világ.”

„– Miről híres?

– Semmiről. Csak egyszerűen szép. Egy icipici falucska.

– Oké, bízom benned.

Nem szólt semmit, csak a szemem sarkából láttam, hogy mosolyog.

Amikor a kanyargós út után lepillantottam Assosra, azonnal megértettem, miről beszélt.

A kis falvacskára színes házaival egy patkó alakú öböl partján feküdt, egy a félszigetet a szigettel összekötő keskeny „nyélen”. A ciprus és piceaerdők zöldje, az ölelésükben megbúvó házak pasztellje, és a most éppen kobaltkék tenger még a késő délutáni fényben is csodás látványt nyújtott. A falu fölé a félszigeten romok magasodtak.”

„Az életem lassú, nyugodt mederben folydogált itt a szigeten.

Reggelente sokáig aludtam, a teraszon kávéztam, azután lementem a lugasba, hogy néhány szót váltsak strandolni, vagy kirándulni induló vendégeimmal. Kétnaponta végigtakarítottam az apartmanokat, lecseréltem az ágyneműket, törölközőket, és elvittem Elenihez. Minden nap kiürítettem a szemeteseket, megettettem a macskákat, meglocsoltam a növényeket. Az összes maradék időmet úgy osztottam be, ahogy jólesett: felfedeztem a szigetet, úsztam, napoztam, olvastam, vagy blogot és leveleket írtam.

Kefalónia nemcsak a lakóimnak tett jót, hanem nekem is. Reggelenként nem az otthonról ismert, gyűrött-sápadt Hanna nézett vissza rám a tükörből, hanem egy kisimult és lebarnult arcú, csillogó szemű lány, tele élettél. Mi több, az a lány ott a tükörben már korán reggel mosolygott. Lassabbak lettek a mozdulataim, egyre hosszabb ideig voltam képes bámulni a tengert anélkül, hogy a telefonomat nyomkodtam volna közben, és egyre nehezebben lehetett kihozni a sodromból, ahogy feltöltődtem a nyugalommal, ami körülengte az egész szigetet.”

„Még odafent megálltunk, kiszálltunk a kocsiból, hogy a magasból is megcsodáljuk a lábunk előtt nyújtózó fenséges Petani-öblöt. Félhold alakban ölelték körül a sziklák, vize a kék és zöld minden árnyalatában csillogott, és innen a magasból úgy tűnt, a homokja hófehér. Csak amikor leereszkedtünk, akkor vált világossá, hogy a hófehér partot nem homok, hanem kavicsok alkotják. Gömbölyű, hófehér kavicsok tömkelege hevert a lábunk alatt, olyan vastag rétegben, hogy alig bírtunk elgyalogolni az öböl szélén álló szikláig. Ennyi szabályosan lecsiszolt, fehér kavicsot még sosem láttam egy helyen. (...)

Csak ültem és szugeráltam a tengert, a kezem a kavicsokkal játszott közben - nem tudtam megállni, hogy ne tartsak egyet-egyet folyamatosan a markomban –, és próbáltam befogadni ezt a végtelen szépséget.

Akkor vettem észre Jant, amikor már az orrom előtt volt. Eljátszotta, hogy mozdulatlan, a hullámok vetették ki a partra, de újra meg újra visszasodródott. Végül megfeneklett, ott hasalt a fehér kavicsokon és felkönyökölt pipástól, bűvárszemüvegestől, annyira vicces volt, hogy a könnyeim csorogtak.

- Nézd már, micsoda bűvárokat vet itt partra a tenger! – mondtam nevetve, amikor lementem, hogy segítsek neki elbánni a békatalpakkal.

Kifeküdt ő is melegezni a napra, alaposan átfázott a bent töltött egy óra alatt.

Megint a fehér kövekkel szórakoztam, közben fél szemmel a hátát lestem, a vízcseppeket a bőrén, a kicsapódó só. Sokadszorra is meg kellett állapítanom, hogy nagyon szép, izmos háta van, szívesen bekentem volna naptejjel, ha megkér. Sajnos már elég késő volt és nem tűzött erősen a nap. Most, hogy a bőröm már szépen leburnult, ilyenkor már én se kenem be magam, helyette inkább bementem a vízbe és úsztam még egyet békésen, lassan; hagytam, hogy ringassanak a hullámok. Kifelé jövet leültem a kavicságyra, a lábamat csapkodta a víz, hátradőltem és a könyökömre támaszkodva pihentem.

- Nézd már, micsoda sellőket vet errefelé partra a tenger! – ült le mellém Jan, aki időközben felébredt.

– Indulunk lassan?

- Aha – válaszoltam, de nem mozdultam. Mindketten a tengert bámultuk. Csak nagy sokára szólalt meg újra.

- Nem tudom ettől lehet-e – mondta és a víz felé intett – a tengertől, a napsütéstől, vagy valami mástól – itt szünetet tartott és rám nézett – hogy az ember olyan boldognak érzi itt magát. Olyan kerek

egészek.”

„Itt van például Myrtos: ez az a beach, ami minden prospektusban megtalálható, és mindig azt hittem, fotoshopolva van... Csak amikor magam is lefotóztam odafentről, akkor jöttem rá: tényleg olyan elképesztő színű, hogy nehéz elhinni, valódi.

Amikor Myrtoson úsztam, az volt az érzésem, mintha valaki joghurtot öntött volna a türkiz színű vízbe. Nem olyan tisztán áttetsző, mint a többi öböl, hanem inkább misztikus zöld köddel veszi körül az embert. Bár azt mondják, napszaktól és szélereősségtől függően változik a vize. Amúgy erős szélben nem könnyű itt úszni, hirtelen mélyül, és erősek az áramlatok.”

„Sokáig ücsörögtünk az étteremben, és a kikötőben gyönyörködtünk. A sorban himbálódzó színes kis hajók oldalán vígan táncolt a fény, a tiszta vízben pedig jól látszottak a halak, akik folyamatosan ott köröztek pár falat reményében. Ha valaki egy darab kenyeret vagy sült krumplit dobott nekik, egy szemvillantás alatt szinte forni kezdett a víz, annyian seregettek oda, hogy az ennivalóra vessék magukat. A legkeményebb kenyérhéjat is pillanatok alatt tüntették el.”

